Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ОБЩИЯ СЪД

10 септември 2019 година *

„Обезпечително производство — Финансови разпоредби (бюджет, финансова рамка, собствени ресурси, борба с измамите) — Принудително изпълнение — Искане за спиране на изпълнението — Допустимост — Липса на неотложност“

По дело T-762/18 R

Sofia Athanasiadou, с местожителство в Атина (Гърция),

Konstantinos Soulantikas, с местожителство в Атина,

за които се явява M. Lappa, avocat,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват A. Katsimerou и A. Kyratsou, в качеството на представители

ответник,

с предмет искане на основание член 299 ДФЕС за спиране на принудителното изпълнение на Решение C(2017) 5883 окончателен на Комисията от 22 август 2017 г., на разпореждането за плащане от 30 октомври 2018 г., което се намира долу в копието на изпълнителното основание, прието съгласно Решение C(2017) 5883 окончателен на Комисията от 22 август 2017 г., както и на всеки друг свързан с изпълнението акт,

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ОБЩИЯ СЪД

постанови настоящото

Определение [1]

Обстоятелства, предхождащи спора, производство и искания на страните

[…]

* Език на производството: гръцки.

1 Възпроизвеждат се само точките от настоящото определение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

2 На 24 януари 1994 г. жалбоподателите учредяват ECOSE, първоначално за срок от десет години. Този срок е удължен до 2018 г. с частни документи за изменение на устава през 2002 г. и 2007 г.

[…]

4 На 28 ноември 2007 г. ECOSE сключва с Изпълнителната агенция за образование, аудиовизия и култура (EACEA), действаща по силата на правомощията, делегирани ѝ от Комисията на Европейските общности, споразумение за безвъзмездно отпускане на средства 2007-3567/001-001 за изпълнението на проект 133962-LLP-1-GR-GRUNDTVIG-GMP, озаглавен „Séniors en actions“.

[…]

6 През март 2012 г. от името на Комисията е извършен финансов одит на ECOSE за периода от 11 ноември 2007 г. до 31 октомври 2009 г. В доклада от одита се препоръчва възстановяване на сумата от 59 696,98 EUR поради недопустимост на разходите. ECOSE е уведомено за заключенията от одита с писмо от 1 август 2013 г. и му е дадена възможност да представи становището си в двуседмичен срок от получаването на това писмо.

[…]

8 С частен документ от 25 октомври 2013 г. жалбоподателите прекратяват ECOSE, без да информират EACEA.

[…]

11 На 16 април, 19 май и 20 ноември 2014 г. EACEA изпраща на ECOSE препоръчани писма с напомняне за плащането, които са ѝ върнати като „непотърсени“.

12 На 22 август 2017 г. Комисията приема Решение C(2017) 5883 окончателен относно възстановяването от ECOSE на сумата от 59 696,98 EUR ведно с дължимите лихви (наричано по-нататък „спорното решение“). От преписката обаче е видно, че това решение, изпратено до седалището на ECOSE, не е получено.

13 В съответствие с разпоредбите на гръцкия граждански процесуален кодекс Комисията връчва спорното решение и разпореждането за плащане, като използва услугите на съдебен изпълнител. На 30 октомври 2018 г. той отива с изпълнителен лист на адреса на жалбоподателите, но г-н Soulantikas отказва да приеме и да подпише посочените документи. Тогава съдебният изпълнител връчва спорното решение чрез поставяне на уведомление в присъствието на свидетел, в съответствие с разпоредбите на гръцкия граждански процесуален кодекс, приложими в случай на отказ да се приеме връчването на документ.

14 Същия ден жалбоподателите подават възражение пред Monomeles Protodikeio Athinon (едноличен състав на Първоинстанционен съд Атина, Гърция). Съдебното заседание пред този съд е насрочено за 6 октомври 2020 г.

15 На 31 декември 2018 г. жалбоподателите подават до Общия съд по-специално молба за спиране на принудителното изпълнение на спорното решение.

[…]

От правна страна

[…]

По допустимостта на молбата за допускане на обезпечителни мерки

29 В становището си от 18 януари 2019 г. Комисията стига до извода, че молбата за допускане на обезпечителни мерки е недопустима, тъй като не е подадена жалба в главно производство за отмяна на спорното решение, което е в нарушение на членове 161 и 156 от Процедурния правилник.

30 В това отношение следва да се отбележи, първо, че съгласно член 299 ДФЕС във връзка с член 256, параграф 1 ДФЕС, член 39, параграф 1 и член 53, параграф 1 от Статута на Съда на Европейския съюз принудителното изпълнение на спорното решение може да бъде спряно единствено от председателя на Общия съд. Компетентността на съответните национални юрисдикции се свежда до контрол относно правомерността на изпълнителните мерки.

31 Второ, както бе посочено в точка 23 по-горе, съгласно член 161, параграф 1 от Процедурния правилник по отношение на молбата по член 299 ДФЕС за спиране на принудителното изпълнение на решение на Комисията се прилагат разпоредбите на раздел 2 от посочения правилник, озаглавен „Спиране на изпълнението и други временни мерки, постановявани по реда на обезпечителното производство“. Във връзка с това следва да се отбележи, че член 156 от същия правилник предвижда различни процесуални режими в зависимост от правното основание на молбата за допускане на обезпечителни мерки. Така изискването по член 156, параграф 1 от посочения правилник — съгласно който, за да е допустима молбата за спиране на изпълнението на акт на институция, е необходимо предварително или едновременно с нея да е подадена жалба в главно производство срещу този акт — е изрично ограничено до молбите, подадени на основание членове 278 ДФЕС и 157 Евратом. Следователно, противно на поддържаното от Комисията, това задължение не е непременно приложимо в конкретния случай.

32 На трето място, изпълнението на такова задължение в конкретния случай би лишило жалбоподателите от правото на ефективни правни средства за защита, прогласено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз и гарантирано в член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. Всъщност при обстоятелствата в конкретния случай, за да се осигури на националните юрисдикции времето, което им е необходимо, за да упражнят компетентността си за контрол относно правомерността на изпълнителните мерки в съответствие с член 299, параграф 4 ДФЕС, трябва да е налице възможност да се поиска от съда на Съюза, който единствен има това право, евентуално да постанови спиране на принудителното изпълнение.

33 Впрочем в тази хипотеза следва да се подчертае, че като следствие от това, за да се докаже наличието на fumus boni juris, трябва да се посочат основания, които са от компетентността на националния съд и изглеждат обосновани. Всъщност са негодни основания, свързани със законосъобразността на решението, освен ако не са повдигнати в рамките на искане, отправено на основание член 278 ДФЕС, което придружава жалба, подадена в главно производство в съответствие с член 263 ДФЕС, доколкото основателността на решение, което е изпълнително основание, може да бъде оспорвана само с жалба за отмяна по реда на тази разпоредба (вж. решение от 4 юли 2017 г., Systema Teknolotzis/Комисия, T-234/15, EU:T:2017:461, т. 90 и цитираната съдебна практика)

34 В това отношение, без да е необходимо на този етап произнасяне по въпроса дали изглеждат обосновани, може да се отбележи, както прави Комисията в своето становище от 26 февруари 2019 г., че в случая някои от мотивите, които жалбоподателите изтъкват, за да покажат, че е изпълнено условието за fumus boni juris, се отнасят именно до производството по принудително изпълнение в Гърция и до правомерността на изпълнителните мерки и следователно те действително са от компетентността на националния съд.

35 Ето защо целта на настоящата молба е да позволи на националния съд да упражни правомощията си по член 299 ДФЕС.

36 От всичко изложено по-горе следва, че възражението за недопустимост, основано на твърдението, че не е подадена жалба в главно производство, трябва да се отхвърли.

[…]

По съдебните разноски

53 Съгласно член 158, параграф 5 и член 134, параграф 1 от Процедурния правилник жалбоподателите следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези на Комисията в съответствие с нейното искане.

По изложените съображения

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ОБЩИЯ СЪД

определи:

1) Отхвърля молбата за допускане на обезпечение.

2) Г-жа Sofia Athanasiadou и г-н M. Konstantinos Soulantikas понасят направените от тях съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия.

Съставено в Люксембург на 10 септември 2019 година.

Секретар E. Coulon
Председател M. Jaeger